

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **AUTOHAUS-DOVOZY s. r. o.**, se sídlem Hradní 27/37, Ostrava – Slezská Ostrava, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 7887/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7885/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7882/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7878/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, č. j. 7873/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014 a č. j. 7867/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Řízení vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 54/2014, sp. zn. 22 Af 55/2014, sp. zn. 22 Af 56/2014, sp. zn. 22 Af 57/2014, sp. zn. 22 Af 58/2014 a sp. zn. 22 Af 59/2014 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Spojené řízení **bude** nadále **vedeno** pod sp. zn. 22 Af 54/2014.

II. Žaloby se **zamítají**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného

- č. j. 7887/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 355540/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za březen 2011 byla zvýšena z 528 000 Kč na 531 334 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 105 600 Kč na 106 267 Kč,
- č. j. 7885/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 355535/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za únor 2011 byla zvýšena ze 428 332 Kč na 435 000 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 85 666 Kč na 87 000 Kč,
- č. j. 7882/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 355509/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za leden 2011 byla zvýšena z 557 833 Kč na 559 500 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 111 566 Kč na 111 900 Kč,
- č. j. 7878/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 355460/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za prosinec 2010 byla zvýšena z 619 665 Kč na 620 499 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 123 933 Kč na 124 100 Kč,
- č. j. 7873/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 355409/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za listopad 2010 byla zvýšena z 660 665 Kč na 666 500 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 132 133 Kč na 133 300 Kč, a
- č. j. 7867/14/5000-14304-702972 ze dne 26. 3. 2014, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 352783/13/3201-24803-809443 ze dne 12. 2. 2013 tak, že výše doměřené DPH za říjen 2010 byla zvýšena z 614 331 Kč na 620 999 Kč a výše doměřeného penále byla zvýšena ze 122 866 Kč na 124 200 Kč.

Prvostupňová rozhodnutí jsou dodatečnými platebními výměry, vydanými po provedené daňové kontrole, kdy důvodem pro doměření daně bylo neprokázání oprávněnosti uplatněných nároků na odpočet DPH ve smyslu zákona č. 325/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“).

Žalobce v žalobách a následných replikách uvedl, že provozoval autobazar v Poličce, kdy ojetá vozidla buď od vlastníků sám kupoval a následně prodával třetím osobám, nebo jen vlastníkům vozidel zprostředkovával prodej třetím osobám. Oběma uvedenými způsoby zajišťoval prodej vozidel v původním vlastnictví společnosti MORAVAFILM, spol. s r. o., IČ: 46962492 (dále jen „MORAVAFILM“). Správní orgány obou stupňů vycházely ve svých skutkových zjištěních z toho, že MORAVAFILM se na dovozu ojetých vozidel z Německa nepodílela, resp. se podílela pouze formálně, kdy se opíraly o svědeckou výpověď jediného společníka společnosti MORAVAFILM O. S. Žalobce naopak tvrdí, že ojetá vozidla dovážela z Německa společnost MORAVAFILM, která udělila jednateři žalobce plné moci (obsažené ve správním spise) k nákupu vozidel v Německu. Rovněž žalobce tvrdí, že společnost MORAVAFILM se podílela na financování vozidel z Německa, kdy jí nejprve žalobce poskytnul půjčku a následně nakupovala vozidla z vlastních zdrojů. Žalobce napadá matematickou bilanci žalovaného, dle které muselo být žalobci zřejmé, že se účastní podvodného jednání, jestliže společnosti MORAVAFILM zbyla z prodeje vozidel částka odpovídající cca 3% ceny, ačkoli jen na DPH bylo třeba odvést 20% ceny vozidla. Žalobce k tomu namítl, že prodejní marže společnosti MORAVAFILM nezahrnovala DPH. Dále namítl, že neměl možnost si ověřit, zda společnost MORAVAFILM plní své daňové povinnosti, neboť tato byla až dne 17. 1. 2014 registrována jako plátcе daně a ještě dne 10. 5. 2014 nefigurovala v seznamu Ministerstva financí jako nespolehlivý plátcе. Žalobce rozporuje závěr správních orgánů, že žalobce prodával vozidla za ceny, do kterých nebyly promítnuty nezbytné náklady na jejich dovoz a prodej. K tomu již ve správním řízení předložil přehled o cenách dovezených ojetých vozidel, s nímž se správní orgány řádně nevypořádaly a setrvaly na názoru, že dovoz vozidel byl ztrátový. Žalobce opětovně zařadil do žaloby tuto tabulku, dle níž činilo obchodní rozpětí společnosti MORAVAFILM u vozidel se zjištěnou cenou v Německu průměrně 6562 Kč a náklady na jedno vozidlo činily cca 6350 Kč. Zisk z prodeje vozidel tak měl jak žalobce, tak i společnost MORAVAFILM. Navíc žalobce kryl své náklady na provoz i ze zisků z provizí za zprostředkování leasingů, úvěrů a pojištění vozidel. Dále se žalobce vrátil k popírání závěru o tom, že veškerou činnost v souvislosti s nákupem a prodejem vozidel vykonával pouze žalobce; uvedl, že pokud jeho jednatel P. Š. vozidla dovážel, činil tak na základě plných mocí od společnosti MORAVAFILM. Napadl závěry žalovaného, že postrádají logiku, kdy na jedné straně doměřuje daň v případě, kdy vozidla byla nejdříve odkoupena žalobcem, ale nečiní tak již v případě, kdy došlo jen ke zprostředkování prodeje třetím osobám, kdy dle žalovaného nedocházelo k porušení daňové neutrality. K nákupu ojetých vozů v zahraničí docházelo stejným způsobem, a nelze proto jejich nákup společností MORAVAFILM popírat jen v případě následného prodeje žalobci. Žalobce dále uvádí tvrzení, že nabídku spolupráce mezi žalobcem a MORAVAFILM učinil O. S., že tento jezdil do Německa nakupovat vozidla jednou za dva měsíce, společnost MORAVAFILM se zabývala nákupem ojetin v Německu před zahájením spolupráce se žalobcem, zajišťovala jejich financování. Žalobci nebylo známo, že společnost MORAVAFILM neodvádí přiznanou daň na výstupu, o tom, že má na dani dluh se žalobce dozvěděl až roku 2012 ze správního spisu. Žalobce dále namítl, že v průběhu správního řízení navrhoval, aby byly provedeny důkazy ke zjištění, zda náhodou nebylo na místě uplatnit zvláštní režim pro obchodníky s použitým zbožím

ve smyslu § 90 ZDPH. Žalovaný nicméně tento návrh odmítl s tím, že doklady o pořízení zboží neobsahují informace o použití tohoto režimu.

Žalovaný ve vyjádřeních v žalobách navrhl jejich zamítnutí. Po rekapitulaci průběhu správního řízení uvedl, že podstatou sporu je otázka, zda si žalobce v přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2010 až březen 2011 uplatnil nárok na odpočet daně, vážící se na plnění, jež měla být žalobcem přijata od společnosti MORAVAFILM, v souladu se zákonem, či nikoliv. Žalobcův nárok byl doložen formálně bezvadnými daňovými doklady, které ovšem neodpovídaly faktickému skutkovému stavu, jak byl zjištěn v průběhu daňové kontroly. Naopak deklarované obchodní transakce pouze fingovaly určitý stav, umožňující zneužití daňové výhody. Se zřetelem k tomu, že žalobní námitky do značné míry korespondují s odvolacími námitkami, odkázal žalovaný na svá napadená rozhodnutí. Dále uvedl, že se tabulkou žalobce s uváděným obchodním rozpětím správní orgány zabývaly jak ve zprávě o daňové kontrole, tak v napadených rozhodnutích, kdy konstatovaly částku 40 tisíc Kč měsíčně u žalobce na úhradu jeho režijních nákladů spojených s jeho ekonomickou činností a u společnosti MORAVAFILM konstatovaly rozpětí mezi nákupem a prodejem v průměru ve výši 6 562 Kč, tj. asi 2,34%. Faktická účast společnosti MORAVAFILM na obchodních transakcích je vyvrácena svědeckými výpověďmi bývalého jednatele této společnosti O. S. Předmětem činnosti této společnosti byla rekonstrukce kin a divadel, jejich technologie a ozvučování. Z mezinárodní výměny informací bylo zjištěno, že se před navázáním spolupráce se žalobcem nezabývala obchodem s ojetinami. Žalobcem tvrzený důvod pro uzavření spolupráce, spočívající v dobrém renomé společnosti MORAVAFILM u německých autobazarů, tak neobstojí. K rozdílnému posouzení případů, kdy došlo k prodeji vozidla žalobci a kdy došlo jen ke zprostředkování prodeje třetím osobám, žalovaný opět odkázal na vypořádání námitky ve správním řízení. Žalovaný zdůrazňuje, že v případě převodu vozidla ze společnosti MORAVAFILM na třetí subjekt, tento byl zpravidla neplátcem DPH. Takováto situace neumožňovala neoprávněně čerpat odpočet daně na vstupu. Pokud se týče žalobcových skutkových tvrzení bez jakékoli opory v dokazování, tyto je nutno odmítnout jako nedůvodné. K neprovedení důkazů k možnému uplatnění zvláštního režimu dle § 90 ZDPH podotknul, že takovéto použití neplyne z jakékoli z předložených listin k provedeným nákupům. Daňové doklady byly vystavovány v jiném členském státě a tamní plátce je zodpovědný za údaje na nich uvedené, včetně případného údaje o užití zvláštního režimu.

Protože žaloby směřovaly proti rozhodnutím téhož žalovaného ve skutkově souvisejících věcech, žalovaný svá rozhodnutí obdobně odůvodnil a žalobce proti nim uplatnil tytéž žalobní body, byly splněny podmínky § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro spojení řízení o předmětných žalobách ke společnému projednání (výrok I. rozsudku).

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že Finanční úřad Ostrava I zahájil dne 29. 7. 2011 u žalobce daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období říjen 2010 až březen 2011. O průběhu a výsledcích daňové kontroly byla pořízena Zpráva o daňové kontrole č. j. 94720/13/3201-05402-804561. Správce daně učinil zjištění, že žalobce, zabývající se prodejem automobilů, v přiznáních k DPH za shora uvedená období uplatnil odpočet daně z daňových dokladů přijatých od společnosti MORAVAFILM. Dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, resp. neprokázal přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, přičemž správce daně toto jednání žalobce vyhodnotil jako nezákonné s tím, že došlo k porušení ust. § 72 a § 73 ZDPH. Na základě výsledku daňové kontroly vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj platební výměry, uvedené v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které žalobce napadl odvoláními. O nich rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími.

Dle § 25 ZDPH při pořízení zboží z jiného členského státu, s místem plnění v tuzemsku, vzniká plátcí povinnost přiznat daň. Dle § 72 a § 73 ZDPH má pak plátce, v souvislosti s přiznanou daní, nárok na uplatnění odpočtu daně. Za předpokladu splnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 90 ZDPH má obchodník s použitým zbožím rovněž možnost využít i tzv. zvláštní režim.

Pokud se týče žalobních námitek, tyto již byly uplatněny a vypořádány ve správním řízení, a na argumentaci žalovaného v napadených rozhodnutích již zpravidla specificky nereagují, pouze „posouvají“ stále stejné námitky před soud. Soud proto předesílá, že se se zhodnocením důkazů a vypořádáním žalobcových námitek ze strany správních orgánů ztotožňuje. Dále k námitkám ohledně skutkového stavu souhrnně uvádí, že není postačující k vyvrácení skutkového stavu, zjištěného správními orgány, pouze uvést protikladné tvrzení, aniž je podepřeno relevantními důkazy či důkazními návrhy a aniž jsou zpochybněny ucelené úvahy správních orgánů, jimiž komplex svých důkazů hodnotí. Opírají-li se pouze o výpovědi P. Š., toho správní orgány znevěrohodnily při konfrontaci jeho tvrzení s objektivně zjištěnými skutečnostmi (např. ve zjištění, že společnost MORAVAFILM se obchodu s ojetinami před zahájením spolupráce se žalobcem vůbec nevěnovala, zatímco žalobce i v žalobě stále tvrdí opak, navzdory jeho spolehlivému vyvrácení správními orgány prostřednictvím mezinárodní výměny informací). Žalovaný uvádí v napadených rozhodnutích na str. 11-12 celkem deset důkazně podložených skutečností, které ve vzájemné provázanosti osvědčují závěr o tom, že formální daňové doklady zastíraly pokus o zneužití daňového zvýhodnění. Uvedené skutkové zjištění žalobce svými námitkami nebyl s to zpochybnit.

Pokud se týče výpovědi O. S., žalobce k ní pouze uvádí protikladná tvrzení, aniž jakkoli znevěrohodňuje tohoto svědka či předkládá přijatelnou skutečnost, která by odůvodňovala jeho záměr správní orgány oklamat. Pokud se týče přehledu o cenách, pak se tímto správní orgány zabývaly, a to jak ve zprávě o daňové kontrole (str. 14-15), tak i v napadených rozhodnutích (str. 8-9), kde vysvětlují, že deklarovaná obchodní marže by nemohla pokrýt žalobcovy náklady, jak vyplývají mj. z částek uváděných samotným žalobcem ve výkazech zisků a ztrát v letech 2010 a 2011. Navíc doklady o nízké marži uvedených obchodních případů jsou pouze jedněmi z mnoha nepřímých důkazů ve věci. K tvrzením, že se společnost

MORAVAFILM fakticky účastnila předmětných transakcí, je nutno odkázat na protikladné vyjádření O. S. i zjištění učiněná v rámci mezinárodní výměny informací v systému VIES. Pokud se týče rozdílného posouzení případů, kdy docházelo k prodeji vozidel společností MORAVAFILM žalobci a kdy docházelo k prodeji třetím osobám, toto má svou logiku, kterou správní orgány vysvětlily: Kdežto v prvním případě docházelo ke zneužití daňové výhody, ve druhém případě byla DPH uhrazena. Neznamená to, že by v jednom případě byly obchodní případy pokládány za skutečné a ve druhém pouze za fingované, ale znamená to, že pouze v jednom případě měly nepříznivý dopad na výběr daně. Skutečnost, že žalobce nemohl zjistit z evidence Ministerstva financí, že společnost MORAVAFILM je nespolehlivým plátcem, je bez významu, neboť to nikdo žalobci neklade za vinu a závěry žalovaného se opírají o komplex jiných skutečností.

K námitce, že správní orgány nezákonně neprovedly navržené dokazování k uplatnění zvláštního režimu dle § 90 ZDPH, soud předně uvádí, že dle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, daňový subjekt prokazuje skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání a dalších podáních. Daňový subjekt je tak „prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu břemene důkazního“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Aps 20/2013-61 ze dne 25. 6. 2014, srov. dále též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 188/2004-63 ze dne 30. 8. 2005 či č. j. 8 Afs 14/2012-61 ze dne 26. 9. 2012). Žalobce ve svých tvrzeních ovšem po celou dobu setrval na tom, že předmětné ojetiny odkoupil od společnosti MORAVAFILM, kde evidentně nepřichází užití zvláštního režimu v úvahu, neboť se jedná o tuzemský subjekt. Pokud správní orgány dospěly k jinému skutkovému zjištění, pak z předložené dokumentace nevyplývá žádná indicie, která by k užití zvláštního režimu vedla, jak správní orgány podrobně vysvětlily. Dokazování slouží k prokázání skutkových tvrzení, nikoli k tomu, aby byl vyžadován široký okruh dokumentace, z níž by se možná něco relevantního zjistilo. Toto by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti i spolupráce daňových subjektů s finančními orgány a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti výroku I. tohoto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 21. prosince 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu